

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **Vinostrada s. r. o.**, IČ 02967375
sídlem Korunní 588/4, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2025, čj. MPO 91722/25/114000, sp. zn. MPO 42811/2025

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž směřuje proti výroku III. rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2025, čj. MPO 91722/25/114000, sp. zn. MPO 42811/2025, odmítá.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně žádostí ze dne 14. 3. 2025 požádala Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále též „*povinný subjekt*“) o poskytnutí řady informací souvisejících s procesem notifikace vyhlášky č. 88/2017 Sb. Evropské komisi. Úřad žalobkyni část

požadovaných informací opakovaně odmítl poskytnout. Žalobkyně s tím nesouhlasí, a proto se poté, co neuspěla s odvoláním, obrátila na soud.

Argumentace účastníků

Obsah žaloby

2. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítá, že výrok I. napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný, nezákonný a nesrozumitelný, neboť směšuje různé důvody odmítnutí poskytnutí informací a zároveň zužuje a dotváří obsah žádosti (body 2, 3 a 5 žádosti) mimo rámec rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. 5. 2025, čj. MPO 91722/25/11400 (prvostupňového rozhodnutí). Odkazuje k tomu na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) k náležitostem výroku rozhodnutí správního orgánu.
3. Ve druhém žalobním bodě namítá, že výrok II. napadeného rozhodnutí v její neprospěch přidává další důvod odmítnutí podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Platí zákaz *reformationis in peius*. Krom toho zákon neumožňuje odmítnout poskytnutí určité informace souběžně z několika důvodů. Výrok II. napadeného rozhodnutí je rovněž neurčitý, neboť neodděluje důvody odmítnutí k jednotlivým informacím požadovaným v části bodu 4 žádosti.
4. Ve třetím žalobním bodě namítá, že výrok III. napadeného rozhodnutí je „nezákonný, nevykonatelný, vnitřně rozporný a tudíž nicotný“. Výrok podle ní směšuje protichůdná ustanovení obecné a speciální úpravy. Žalovaný měl buď prvostupňové rozhodnutí potvrdit, anebo přikázat prvostupňovému správnímu orgánu, aby informaci poskytl (informační příkaz). Nemohl však prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení. Žalovaný navíc nedodržel lhůtu podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Rovněž namítá, že prvostupňové rozhodnutí je v části, v níž se věnuje bodu 2 žádosti, výrokem I. napadeného rozhodnutí potvrzeno, a současně výrokem III. zrušeno. Domnívá se, že kvůli těmto vadám jsou všechny výroky napadeného rozhodnutí nicotné, případně nezákonné.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě namítá, že správní orgány nesprávně tvrdí, že část požadovaných informací není dokumentem ani informací. Přehlíží, že metadata jsou nedílnou součástí dokumentu. Zároveň se žalovaný nesprávně domnívá, že nemá povinnost ověřit kompetence osob jednajících za Komisi, evidovat a ukládat komunikaci a poskytovat ji. Dále správní orgány nesprávně vyložily § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení nebyly splněny. Žalovaný zároveň popřel, že identifikace úředních osob Komise je údajem podle § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.
6. Podle pátého žalobního bodu žalovaný pochybil tím, že po uplynutí patnáctidenní lhůty k rozhodnutí řetězil výzvy povinnému subjektu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný tím obešel účel § 16 odst. 3 a 4 téhož zákona a porušil základní zásady řízení podle § 2 až 6 zákona č. 500/2004, správního řádu, i čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně navíc poté nebyla seznámena se spisem, čímž byla *de facto* vyloučena z odvolacího řízení.
7. V šestém žalobním bodě namítá, že přestože žalovaný v odvolacím řízení zjistil nesoulad mezi rozsahem informací poskytnutých a odmítnutých k žalobkynině žádosti ze dne 29. 1.

2025, nenapravit toto pochybení samostatným „*přezkumným rozhodnutím*“ (žalobkyně odkazuje na § 93 a násl. správního řádu) a fakticky zúžil předmět žádosti. Tím porušil svou povinnost buď vydat rozhodnutí o odmítnutí, nebo postupovat podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zaměstnanci povinného subjektu a žalovaného tímto postupem hrubě porušili své povinnosti. Nezákonný koordinovaný postup českých orgánů a Evropské komise (Komise), kterým je žalobkyni bráněno v přístupu k informacím, může v krajním případě založit i další „*odpovědnost*“, bude-li prokázáno, že požadovaná dokumentace „*osvědčuje nezákonný postup notifikace podle směrnice (EU) 2015/1535 (TRIS)*“ a v rozporu se zásadou loajální spolupráce“.

8. Podle sedmého žalobního bodu žalovaný opomněl vypořádat žalobkyninu námitku, že nežádala „*výklad práva*“ ale existující podklady, na základě kterých bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 24. 2. 2025, že běžná e-mailová odpověď Evropské komise může mít povahu právně závazného aktu. Pokud měl povinný subjekt pochybnosti, měl žalobkyni vyzvat k upřesnění žádosti, nikoli tvrdit, že žalobkyně požaduje „*nové názory*“ nebo „*stanovisko před rozhodnutím*“.
9. V osmém žalobním bodě žalobkyně namítá, že nebyly řádně vypořádány námitky podjatosti. Rovněž má za to, že rozhodnutí o rozkladu ze dne 1. 7. 2025, čj. 64440/2025, vydala nepřislušná osoba – ředitel odboru a nikoli ministr.
10. Závěrem žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a uložil správnímu orgánu prvního stupně, aby informace poskytl (informační příkaz).

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný předně namítl, že ve vztahu k žalobě proti výroku III. napadeného rozhodnutí není pasivně legitimován. Tímto výrokem bylo zrušeno „*fiktivní*“ rozhodnutí povinného subjektu a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný tak není tím, kdo ve věci rozhodl v posledním stupni. Zároveň mu není známo, že by žalobkyně vyčerpala řádné opravné prostředky.
12. K prvnímu žalobnímu bodu uvádí, že výrokem I. nedošlo k žádnému smíšení právních důvodů odmítnutí a že mu není zřejmé, jakým způsobem mělo dojít k dotvoření obsahu žádosti mimo rámec prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný postupem podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, svým rozhodnutím nezaložil nové právní účinky. Nebylo proto důvodné znovu uvádět konkrétní ustanovení, o která se prvostupňové rozhodnutí opírá.
13. K druhému žalobnímu bodu uvádí, že povinný subjekt neměl k dispozici informace o zapojení konkrétních úředních osob Komise do rozhodování. Proto odmítl tuto informaci poskytnout. Údaje o osobách zapojených do komunikace povinný subjekt neposkytl proto, že se týkaly subjektu, které není povinným subjektem, a informace vznikly bez použití veřejných prostředků. Zároveň Evropská komise vyjádřila nesouhlas informace poskytnout. Povinný subjekt však chybně odmítl poskytnout též informace týkající se úředních osob podílejících se na rozhodování a komunikaci jeho jménem, přestože tyto informace již žalobkyni poskytl. Žalovaný proto toto pochybení opravil tak, že prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu změnil.
14. Ke třetímu žalobnímu bodu uvádí, že povinný subjekt část informací neposkytl, ani nerozhodl o odmítnutí žádosti. S touto částí žádosti se proto žalovaný musel v odvolacím řízení vypořádat. Spisová dokumentace, kterou měl žalovaný k dispozici, mu ale

neumožňovala vydat informační příkaz. Pouze povinný subjekt totiž mohl vyhodnotit, zda požadované dokumenty a související metadata poskytnout, a případně v jakých formátech. Žalovaný proto musel rozhodnout o nevypořádané části žádosti obsažené v bodě 2 tak, že zrušil „fiktivní rozhodnutí“ povinného subjektu a vrátil mu věc k dalšími projednání.

15. Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvádí, že žalobkyni byla poskytnuta veškerá metadata, která měl povinný subjekt k dispozici a která nemusela být ze zákonných důvodů vyloučena. Nesouhlas Komise s poskytnutím určitých dokumentů se totiž váže také na jejich metadata. Právní předpisy nestanoví povinnému subjektu povinnost ověřovat kompetence osob jednajících jménem Evropské komise. Informace o těchto úředních osobách proto nemá povinný subjekt k dispozici. Rovněž zopakoval, že Komise není povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace, které jsou výsledkem činnosti Komise, nevznikly za použití veřejných prostředků České republiky, nýbrž z rozpočtu Evropské unie. Jestliže Komise nedala souhlas s poskytnutím informací, nemohl je povinný subjekt poskytnout. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
16. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že žalobkyni nebylo upřeno právo nahlédnout do spisu, neboť jí byly určeny termíny k nahlížení. Žalovaný následně rekapituloval průběh řízení. Nesouhlasí s tím, že by řetězením výzev porušil § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, či zneužil § 16 odst. 4 téhož zákona. Rychlost řízení není jediným faktorem, kterým se musí žalovaný jako odvolací orgán řídit.
17. Žalovaný nesouhlasí ani s šestým žalobním bodem. Přezkumné řízení je upraveno v § 16b zákona o svobodném přístupu k informacím a umožňuje přezkoumat pouze rozhodnutí nadřízeného orgánu, nikoli povinného subjektu. Přitom mu není známo, že by se žalobkyně proti neposkytnutí informací k žádosti ze dne 29. 1. 2025 bránila opravným prostředkem. Žalovaný neshledal, že by jeho zaměstnanci porušili svoje povinnosti. K žádnému koordinovanému postupu českých a unijních úřadů, jehož cílem by bylo zneprístupnit žalobkyni požadované informace, nedochází.
18. K sedmému žalobnímu bodu uvádí, že žalobkyně se nesprávně domnívá, že řízení o žádosti ze dne 29. 1. 2025 a řízení o žádosti ze dne 14. 3. 2025 tvoří jeden celek. Pokud měla žalobkyně za to, že povinný subjekt neodůvodnil dostatečně svoje rozhodnutí o žádosti ze dne 29. 1. 2025, měla se bránit opravnými prostředky proti tomuto rozhodnutí.
19. K osmému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že žalobkyně podala námitky podjatosti, o nichž bylo opakovaně rozhodnuto. Rozhodnuto bylo i o namítané systémové podjatosti tak, že nebyla shledána. Usnesení, na která žalobkyně v žalobě odkazuje, byla vydána v řízení o žalobkynině žádosti o informace ze dne 17. 4. 2025. Tato usnesení se tedy projednávané věci netýkají.
20. Žalovaný navrhl, aby soud ve vztahu k výroku III. napadené rozhodnutí potvrdil, a zároveň žalobu odmítl pro nedostatek pasivní legitimace. Ve zbytku navrhl žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

Ústní jednání

21. Ve věci se konalo ústní jednání, k němuž soud předvolal účastníky v souladu s § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

22. Žalobkyně se k nařízenému ústnímu jednání bez řádné a včasné omluvy nedostavila, ačkoliv byla o termínu jednání s dostatečným časovým předstihem vyrozuměna. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s o žalobě jednal a rozhodl v její nepřítomnosti.
23. Zástupkyně žalovaného správního orgánu u jednání soudu v plné míře odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na písemná vyjádření žalovaného s tím, že navrhla ve vztahu k výroku III napadeného rozhodnutí odmítnutí žaloby pro nedostatek podmínek řízení, a co do zbytku zamítnutí žaloby.
24. Soud u jednání provedl důkaz listinou nazvanou *Určení zástupce* ze dne 10. 7. 2023 (č. l. 47 spisu), z níž vyplývá, že ředitel odboru řízení resortních organizací určil za svého zástupce Ing. Evu Průšovou, LL. M. Dále soud provedl důkaz listinou *Rozhodnutí o jmenování na služební místo představeného*, kterou vydal státní tajemník v Ministerstvu průmyslu a obchodu dne 28. 1. 2025, a kterou byl na základě výběrového řízení jmenován Ing. Lukáš Trsek na služební místo ředitele odboru řízení resortních organizací, sekce ekonomiky, fondů EU a zakladatelských činností. Dále soud seznámil při jednání žalovaného se závěry žalobkyní předložené *Technické analýzy listiny v elektronické podobě* ze dne 25. 8. 2025 (č. l. 86 spisu), nicméně důkaz touto listinou soud neprovedl, neboť ji nepovažoval za nezbytnou pro rozhodnutí soudu ve věci samé (ust. § 77 odst. 2 s. ř. s.).

K důvodnosti žaloby

25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
27. Žaloba není důvodná.
28. Soud úvodem předesílá, že je povolán pouze k přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí či řízení předcházejícího jeho vydání v rozsahu vymezeném žalobkyní. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobkyni, neboť takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by roli advokáta jednoho z účastníků (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). Kvalita žaloby tedy předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu, přičemž míra precizace žalobní argumentace velmi významně určuje to, jaké odpovědi se žalobkyni od soudu dostane (rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 Afs 35/2012-42). Touto optikou nahlížel soud na uplatněné žalobní námitky, které se z převážné většiny pohybují na hraně srozumitelnosti.
29. Soud se nejprve zabýval tím, v jakém rozsahu je žaloba přípustná. Dospěl k závěr, že v rozsahu, v němž směřuje proti výroku III. napadeného rozhodnutí, je žaloba nepřípustná.

K přípustnosti žaloby proti výroku III. napadeného rozhodnutí

30. Žalobkyně ve třetím žalobním bodě namítá, že výrok III. napadeného rozhodnutí je „nezákonný, nevykonatelný, vnitřně rozporný a tudíž nicotný“. Výrok podle ní směřuje protichůdná ustanovení obecné a speciální úpravy. Žalovaný měl buď prvostupňové rozhodnutí potvrdit, anebo přikázat prvostupňovému správnímu orgánu, aby informaci poskytl (informační příkaz). Nemohl však prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc

k dalšímu řízení. Žalovaný navíc nedodržel lhůtu podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

31. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
32. Pro splnění podmínek § 65 odst. 1 s. ř. s. je nezbytné, aby byla dotčena žalobkynina právní sféra (bod 74 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, čj. 9 As 79/2016-41, dostupné stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí NSS též online na www.nssoud.cz, a publikované pod č. 3779/2018 ve Sbírce NSS).
33. Judikatura je konstantní v závěru, že nemeritorní rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí totiž nic nemění na subjektivních veřejných právech a povinnostech účastníků správního řízení, neboť se jím s konečnou platností práva a povinnosti účastníků nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Důsledkem rozhodnutí je pouze to, že se věc vrací do stádia před rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, kde bude o věci znovu rozhodnuto (viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 30/2010-219, ze dne 28. 5. 2020, čj. 7 As 422/2018-66, bod 18, ze dne 2. 4. 2025, čj. 6 As 269/2024-24, bod 15, nebo ze dne 5. 9. 2025, čj. 4 As 174/2024-47, bod 34).
34. Uvedené závěry se nepochybně uplatní i ve věcech týkajících se svobodného přístupu k informacím. Toliko v případě tzv. procesního ping-pongu mezi povinným subjektem a odvolacím orgánem judikatura dovodila, že žadatel o informace může ve věcech svobodného přístupu k informacím podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt - po předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolacího orgánu - znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout. I nadále není ovšem možné žalovat rozhodnutí žalovaného, které ruší rozhodnutí povinného subjektu; takovéto rozhodnutí totiž do právní sféry žadatele nijak nezasahuje (body 33 až 39 rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS, nebo bod 23 rozsudku NSS ze dne 20. 8. 2025, čj. 6 As 11/2025-30).
35. Výrokem III. napadeného rozhodnutí žalovaný zrušil část rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátil k novému projednání postupem podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Věc se tak po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vrátila do stádia řízení v prvním stupni, kde o ní bude znovu rozhodováno. Napadené rozhodnutí tudíž v této části nemění nic na žalobkyniných veřejných subjektivních právech, žádné právo ani povinnost jí nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje. Žaloba tedy v této části nesměruje proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., ale proti jinému úkonu žalovaného. Takové úkony jsou ze soudního přezkumu vyloučeny podle § 70 písm. a) s. ř. s. a žaloba proti nim je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná.
36. Nad rámec právě uvedeného soud dodává, že žalovaný nemohl rozhodnout způsobem, jakým rozhodl ve výroku III. napadeného rozhodnutí. Pokud měl za to, že žalobkyně namítá, že o části její žádosti nebylo rozhodnuto, tj. že část informací nebyla poskytnuta, ani nebylo rozhodnuto o tom, že se informace neposkytují, měl její odvolání podle obsahu posoudit v části jako stížnost na postup při vyřizování žádosti. Tu totiž může podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím podat mj. žadatel, kterému byla

informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Při rozhodování o stížnosti pak žalovaný mohl povinnému subjektu přikázat, aby žádost vyřídil [§ 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím]. V žádném případě však nemohl rozhodnout tak, že by „zrušil“ rozhodnutí o části žádosti, o níž až dosud vůbec rozhodováno nebylo.

37. Soud však opakuje, že přestože žalovaný výrokem III. napadeného rozhodnutí *de facto* „zrušil“ neexistující rozhodnutí, nezměnil tím nic na žalobkyniných veřejných subjektivních právech. Povinný subjekt bude muset o této části žádosti znovu rozhodovat.
38. Ve zbývajícím rozsahu je žaloba přípustná. Soud se proto v souladu se strukturou žalobní argumentace dále věnoval jednotlivým žalobním námitkám.

K výroku I. napadeného rozhodnutí

39. Žalobkyně namítá, že výrok I. napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný, nezákonný a nesrozumitelný.
40. Podle ustálené judikatury zakládá vnitřní rozpornost výroku nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Za nesrozumitelné lze považovat pouze takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze vůbec zjistit, jak správní orgán o věci rozhodl, či kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, případně též rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, nebo rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-78, č. 133/2004 Sb. NSS).
41. Žádnou z těchto vad výrok I. napadeného rozhodnutí netrpí. Žalovaný postupem podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil výroky I., II. a III. prvostupňového rozhodnutí a v tomto rozsahu odvolání zamítl. Z výroku je tak jasně patrné, jak žalovaný o věci rozhodl. Žalovaný rovněž správně uvedl ustanovení, podle něhož rozhodoval. Žádnou vnitřní rozpornost soud ve výroku I. nespatřuje.
42. Soud neshledal, že by výrok I. jakkoli „*kumuloval a směšoval právní důvody odmítnutí*“, ani že by „*dotvářel obsah žádosti*“ mimo rámec prvostupňového rozhodnutí. Z výroku je patrné, že žalovaný potvrdil závěry správního orgánu prvního stupně. Nebylo proto nezbytné, aby žalovaný ve výroku opakoval hmotněprávní důvody, pro něž povinný subjekt odmítl informace poskytnout.
43. První žalobní bod není důvodný.

K výroku II. napadeného rozhodnutí

44. Žalobkyně namítla, že výrok II. napadeného rozhodnutí v její neprospěch přidává další důvod odmítnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Platí zákaz *reformationis in peius*. Krom toho zákon neumožňuje odmítnout poskytnutí určité informace souběžně z několika důvodů. Výrok II. napadeného rozhodnutí je rovněž neurčitý, neboť neodděluje důvody odmítnutí k jednotlivým informacím požadovaným v části bodu 4 žádosti.
45. Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný změnil výroky IV. a V. prvostupňového rozhodnutí tak, že „*se žádost obsažená v bodě 4. v podobě identifikace úředních osob Evropské komise odpovědných za proces rozhodování odmítá podle § 15 odst. 1 a § 11b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a žádost obsažená v bodě 4. v podobě požadavku na sdělení jmen, příjmení, pracovního zařazení a pravomocí osob*

jednajících jménem Evropské komise a zapojených do komunikace odmítá podle § 15 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů“.

46. K tomuto kroku přistoupil žalovaný proto, že původními výroky IV. a V. prvostupňového rozhodnutí povinný subjekt odmítl žalobkyni poskytnout informace o identifikaci úředních osob Komise a úředních osob povinného subjektu odpovědných za rozhodování, a osobní údaje osob zapojených do komunikace mezi Komisí a povinným subjektem. Informace o úředních osobách odpovědných za rozhodování povinného subjektu ale již byla žalobkyni poskytnuta (v prvostupňovém rozhodnutí a ve sdělení ze dne 26. 5. 2025, čj. ÚNMZ/01146/1100/2025). Žalovaný proto původní výroky zúžil v tom smyslu, že odmítl poskytnutí pouze těch informací, které se týkaly úředních osob Komise, nikoli úředních osob povinného subjektu (viz str. 21 a 22 napadeného rozhodnutí).
47. Soud předně uvádí, že žalobkyně nemá pravdu v tom, že by odvolací orgán v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti mohl pouze potvrdit napadené rozhodnutí, nebo vydat informační příkaz. Judikatura totiž dospěla k závěru, že je rovněž možné napadené rozhodnutí změnit postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu za předpokladu, že změnou nedojde k porušení zákazu překvapivých rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2012, čj. 9 As 101/2011-108, a ze dne 30. 6. 2025, čj. 5 As 70/2024-34). Takto může odvolací orgán postupovat např. tehdy, pokud dospěje k závěru, že po věcné stránce je výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti správný, nicméně žádost měla být odmítnuta ze zcela jiného zákonného důvodu. Odvolací orgán však v takovém případě musí žadatele se svým odlišným posouzením seznámit a dát mu možnost se k němu vyjádřit. O porušení zásady dvojinstančnosti řízení (resp. zákazu překvapivých rozhodnutí) naopak nepůjde v případě, že odvolací orgán pouze doplní argumentaci povinného subjektu (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014-48, body 28 a násl.)
48. Zároveň obecně platí, že jde-li rozhodnutí změnit (a tím napravit nezákonnost či nesprávnost prvostupňového rozhodnutí), má tak odvolací orgán učinit. Měnit přitom může i výrok rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, bod 19).
49. V kontextu posuzované věci je podstatné, zda změna nebyla v neprospěch žalobkyně, zda změna má oporu v provedeném dokazování a zda ve vztahu k ní měla žalobkyně „*reálnou a efektivní možnost právně i skutkově argumentovat*“, tj. zda změnou výroku nedošlo k porušení zákazu překvapivých rozhodnutí (již zmíněný rozsudek čj. 6 As 286/2018-34, bod 22).
50. Soud má za to, že žalovaný svým postupem nezměnil rozhodnutí k tíži žalobkyně. Žalovaný pouze opravil pochybení povinného subjektu, který ve výroku odmítl poskytnout informace týkající se jeho úředních osob, přestože je žalobkyni již dříve poskytl. Je zřejmé, že tímto zásahem nemohlo dojít k jakémukoli zhoršení žalobkynina postavení. Naopak, odvolací orgán ve prospěch žalobkyně změnil výrok tak, že z něj vyjmul část informací, které podle prvostupňového rozhodnutí neměly být poskytnuty.
51. Jinak právní posouzení věci zůstalo stejné a konzistentní. Žalovaný stejně jako povinný subjekt část informací týkající se úředních osob Komise odmítl poskytnout podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím (identifikace úředních osob odpovědných za rozhodování) a část podle § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona (jméno, příjmení, pracovní zařazení osob zapojených do komunikace). Žalovaný nenahradil závěry povinného subjektu

novou výlukou, jak se žalobkyně nesprávně domnívá, ani nedoplnil dokazování o nové skutečnosti, když vycházel ze skutkových zjištění povinného subjektu. Žalobkyně též měla možnost na změnu výroku reagovat, neboť vychází ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně a má oporu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

52. Druhý žalobní bod proto není důvodný.

K aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím

53. Žalobkyně namítla, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a že správní orgány vyložily toto ustanovení v rozporu s judikaturou.

54. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

55. Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.*

56. Žalobkyně požádala o poskytnutí informací, které byly vytvořeny Komisí. Podle povinného subjektu požadované informace vznikly bez použití veřejných prostředků, neboť prostředky, s nimiž hospodaří Komise, nejsou podle § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, veřejnými prostředky. Povinný subjekt proto dospěl k závěru, že k poskytnutí informací, které žalobkyně požadovala, potřebuje souhlas Komise. Ta jej však nedala (viz vyjádření Komise ze dne 11. 2. 2025). Povinný subjekt proto důvodně odmítl požadované informace poskytnout. K témuž závěru dospěl také žalovaný v napadeném rozhodnutí.

57. Rovněž soud se se závěry správních orgánů ztotožnil. Obdobné otázce se zdejší soud věnoval v rozsudku ze dne 19. 7. 2023, čj. 5 A 180/2019-86, v němž dospěl k závěru, že za veřejné prostředky ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím nelze považovat i veřejné finance patřící jakémukoliv orgánu Evropské unie, tedy i Komisi (bod 31).

58. Soud souhlasí s žalovaným, že § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím na posuzovanou věc zcela dopadá. Žalobkyně požaduje po povinném subjektu dokumenty týkající se notifikace vyhlášky č. 2017/0195/CZ, které se nachází v neveřejné části databáze TRIS, odpověď Komise povinnému subjektu a informace o osobách jednajících za Komisi, včetně metadat, které se k těmto informacím vztahují. Všechny tyto informace, včetně jejich metadat, vznikly působením Komise, která není sama povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, a požadované informace nevznikly za použití veřejných prostředků. Z vyjádření Komise ze dne 11. 2. 2025, které je součástí správního spisu, plyne, že Komise s poskytnutím informací nesouhlasí. Dle soudu je tak zřejmé, že žádost o poskytnutí informací má být podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta.

59. Povinný subjekt nepochybil ani tím, že podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím v poskytnutých dokumentech (v odpovědi Komise na žádost o poskytnutí souhlasu se zveřejněním) anonymizoval osobní údaje osob jednajících za Komisi. Jelikož Komise není povinným subjektem, nemohou být ani úřední osoby Komise veřejně činnými osobami, funkcionáři ani zaměstnanci veřejné správy ve smyslu § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt proto neměl povinnost poskytnout

osobní údaje, které vypovídají o jejich veřejné nebo úřední činnosti nebo o jejich funkčním nebo pracovním zařazení.

60. Krom toho ze správního spisu (i z jeho části, která nebyla žalobkyni zpřístupněna) nevyplývá, že by povinný subjekt měl informace o úředních osobách Komise „*odpovědných za proces rozhodování*“. Povinný subjekt proto postupoval správně, když část žádosti, kterou se žalobkyně domáhala „*identifikace*“ úředních osob Komise, odmítl s odkazem na § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. Z ničeho nevyplývá, že by povinný subjekt měl povinnost „*ověřit kompetence osob*“ jednajících za Komisi, jak se žalobkyně domnívá.
61. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.

K průtahům a postupu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím

62. Žalobkyně namítla, že o jejím odvolání žalovaný rozhodl po uplynutí patnáctidenní lhůty podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Rovněž má za to, že žalovaný řetězením výzev zneužil postup podle § 16 odst. 4 téhož zákona.
63. Podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím *nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.*
64. Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *není-li z rozhodnutí, ze spisu ani z vlastní činnosti nadřízeného orgánu zřejmé, zda jsou zde důvody pro odmítnutí žádosti, nadřízený orgán vyzve povinný subjekt, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 10 dnů, doplnil spis o údaje nezbytné k postupu podle odstavce 5, zejména aby uvedl všechny důvody pro odmítnutí žádosti včetně jejich odůvodnění. S tímto doplněním seznámí nadřízený orgán žadatele a umožní mu, aby se k doplnění do 15 dnů ode dne doručení výzvy vyjádřil. Lhůta pro rozhodnutí o odvolání počíná plynout ode dne, kdy bylo nadřízenému orgánu doručeno vyjádření žadatele k výzvě, a pokud se žadatel ve lhůtě podle věty druhé nevyjádřil, ode dne, kdy tato lhůta uplynula.*
65. Zákon nestanoví lhůtu, v níž může odvolací orgán vyzvat povinný subjekt k doplnění spisu. Je však zřejmé, že tak musí učinit bezodkladně poté, kdy vyjde potřeba doplnění spisu najevo, nejpozději před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odvolání podle § 16 odst. 3, protože důsledkem výzvy je přerušení této lhůty (§ 16 odst. 4 věta třetí). Výzva učiněná po uplynutí lhůty pro rozhodnutí proto není *a priori* vyloučena, nebude však spojena s přerušením této lhůty.
66. Ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zároveň neupravuje výslovně možnost nadřízeného orgánu vydat opakovanou výzvu a požadovat další doplnění spisu, bude-li mít za to, že k první výzvě nebyl spis doplněn dostatečně. Soud se ztotožňuje s komentářovou literaturou v závěru, že takový postup „*nelze vyloučit s ohledem na zásadu spolupráce mezi správními orgány, nicméně požadavek na další doplnění spisu by již nemohl mít dopady na plynutí lhůty pro rozhodnutí o odvolání podle věty poslední § 16 odst. 4. V opačném případě by totiž mohl odvolací orgán proti smyslu rychlosti rozhodování opakovaně oddalovat vyřízení odvolání, aniž by byl formálně vzato nečinným. Další upřesňující komunikace mezi nadřízeným orgánem a povinným subjektem tedy je možná, nebude však mít dopad na lhůtu pro rozhodnutí o odvolání*“ (Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2. vydání. C. H. Beck, 2025, str. 1258).

67. Za účelem vypořádání této žalobní námitky soud považuje za vhodné zrekapitulovat průběh odvolacího řízení.
68. Žalobkyně podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 9. 6. 2025. Povinný subjekt toto odvolání v patnáctidenní lhůtě dne 24. 6. 2025 předložil žalovanému. Žalovaný následně výzvou ze dne 2. 7. 2025 (čj. MPO 67471/2025) vyzval povinný subjekt, aby doplnil spis podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt zaslal dne 11. 7. 2025 žalovanému doplnění spisu přípis (čj. ÚNMZ/01626/1100/2025). S doplněnými podklady žalovaný seznámil žalobkyni přípisem doručeným dne 22. 7. 2025 (čj. MPO 80657/2025), na který žalobkyně reagovala svým podáním ze dne 28. 7. 2025. Od tohoto okamžiku počala žalovanému plynout patnáctidenní lhůta pro rozhodnutí.
69. Žalovaný však v mezidobí dne 25. 7. 2025 usnesením o uložení opatření proti nečinnosti (čj. MPO 82126/25/11400) přikázal povinnému subjektu postupem podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, aby mu předložil dokumentaci, kterou nedoplnil v reakci na první výzvu k doplnění spisu. Povinný subjekt požadované podklady doplnil dne 1. 8. 2025 (přípis čj. ÚNMZ/01745/1100/2025). Žalovaný následně o tomto postupu přípisem ze dne 6. 8. 2025 informoval žalobkyni (čj. MPO 87124/2025). Doplněné dokumenty ji však nezaslal, neboť právě o nich bylo vedeno odvolací řízení. Žalobkyně reagovala dne 7. 8. 2025 podáním, v němž namítla, že opakovaná výzva nemohla způsobit přerušení lhůty pro rozhodnutí, a proto žalovaného vyzvala, aby neprodleně vydal rozhodnutí o odvolání. Žalovaný dne 22. 8. 2025 o žalobkynině odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím.
70. Soud dospěl k závěru, že žalovaný mohl vydat opakovanou výzvu k doplnění spisu adresovanou povinnému subjektu. Lhůta pro rozhodnutí o odvolání mu však počala běžet již ode dne, kdy mu bylo doručeno žalobkynino vyjádření k podkladům doplněným na základě první výzvy, tedy od 28. 7. 2025. Lhůta pro rozhodnutí tak žalovanému uplynula 12. 8. 2025.
71. Žalobkyni proto lze přisvědčit, že žalovaný pochybil tím, že rozhodnutí nevydal v zákonné lhůtě. Zákonem stanovená lhůta pro rozhodnutí o odvolání je ale pouze pořádkovou lhůtou. Pokud nadřízený orgán lhůtu pro rozhodnutí překročí, dopouští se sice procesního pochybení, to však nemá za následek nezákonnost jím „opožděně“ vydaného rozhodnutí o odvolání. Ostatně ani sama žalobkyně netvrdila, že by pozdní rozhodnutí mělo mít nějaký konkrétní dopad na zachování jejích práv. Lze proto uzavřít, že průtahy neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, ze dne 3. 7. 2018, čj. 6 Azs 178/2018-4, a ze dne 3. 6. 2020, čj. 10 Azs 374/2019-33).
72. Žalovaný postupoval správně, když žalobkyni neseznámil s dokumenty z neveřejné části databáze TRIS. Poskytnutí těchto informací totiž bylo předmětem žádosti a dosud poskytnuty nebyly. Podle § 20 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou přitom *části spisu obsahující informace, jejichž poskytnutí je předmětem žádosti a nebyly podle ní dosud poskytnuty*, vyloučeny z nahlížení. Žalovaný proto v souladu s tímto ustanovením, které použil analogicky, nemohl s těmito dokumenty žalobkyni seznámit podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
73. Soud neshledal, že by žalovaný svým postupem porušil základní zásady správního řízení podle § 2 až 6 správního řádu a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně neuvedla, jak konkrétně měl žalovaný tyto zásady porušit, ani jak měl zasáhnout do jejího práva na spravedlivý proces. Řízení před správním soudem je přitom ovládáno dispoziční zásadou,

z níž plyne, že je na žalobkyni, aby dostatečně konkrétně vymezila, v čem spatřuje nezákonnost nebo věcnou nesprávnost závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí. Není úlohou soudu, aby za žalobkyni domýšlel argumenty na podporu jejích tvrzení (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Soud se proto těmito námitkami nemohl blíže zabývat.

74. Pátý žalobní bod není důvodný.

K namítanému neprovedení přezkumného řízení a porušení povinnosti úředních osob

75. Žalobkyně dále namítla, že přestože žalovaný v odvolacím řízení zjistil nesoulad mezi rozsahem informací poskytnutých a odmítnutých k její žádosti ze dne 29. 1. 2025, nenapravil toto pochybení samostatným „přezkumným rozhodnutím“ (žalobkyně odkazuje na § 93 a násl. správního řádu).

76. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o žalobkynině žádosti ze dne 14. 3. 2025, nikoli v řízení o žádosti ze dne 29. 1. 2025. Pokud měla žalobkyně za to, že správní orgány pochybily v řízení vedeném o její žádosti z ledna, měla se již v tomto řízení bránit opravnými prostředky, případně iniciovat přezkum rozhodnutí nadřízeného orgánu vydaného v této věci v přezkumném řízení podle § 16b zákona o svobodném přístupu k informacím. Řízení o rozdílných žádostech, byť obsahově podobných, ale netvoří jeden celek. Případným pochybením v řízení o žádosti z ledna se proto soud v tomto řízení nemohl věnovat, neboť napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení se této žádosti vůbec netýká.

77. Současně soud neshledal, že by v projednávané věci zaměstnanci povinného subjektu porušili své povinnosti způsobem, který by měl za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soudu zároveň z žalobních tvrzení není jasné, jak mělo v posuzované věci dojít k „nezákonnému koordinovanému postupu českých a unijních úřadů“, který by založil „odpovědnost“ za nezákonný postup notifikace a porušení zásady loajální spolupráce.

78. Šestý žalobní bod není proto důvodný.

K námitce opomenutí odvolací námitky

79. Žalobkyně má rovněž za to, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitku („Námitka Ad II.“), v níž namítala, že v bodech 3 a 5 žádosti nežádala „výklad práva“, ale existující interní podklady, na základě nichž bylo rozhodnuto, že „běžná e-mailová odpověď Evropské komise může mít povahu právně závazného aktu, stanoviska“. Odmítnutí podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím neodpovídalo textu žádosti. Podle žalobkyně tím žalovaný učinil napadené rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v tomto smyslu nepřezkoumatelné.

80. Soud předně připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. „jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

81. Opomenutí nosné odvolací námitky sice může způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, v posuzované věci však žalovaný odvolací námitku vypořádal na str. 14 napadeného rozhodnutí. Žalovaný citoval z rozsudku NSS ze dne 7. 8. 2013, čj. 1 As 47/2013-52, z něž vyplývá, že povinný subjekt je vázán formulací žádosti a není povinen poskytovat informace žadatelem výslovně nepožadované. V kontextu těchto závěrů uvedl, že žalobkyně

ve svém odvolání změnila obsah a rozsah svojí žádosti. V ní se původně domáhala poskytnutí právního názoru, viz formulace „*požadujeme právní výklad*“, resp. žádost o „*právní zdůvodnění*“. Žalovaný zároveň odmítl s odkazem na náleze Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1684/11, hodnotit „*původ veškerých závěrů*“, k nimž povinný subjekt dospěl, tedy zda úřední osoby čerpaly z vlastního úsudku, či nikoli.

82. Na základě uvedeného odůvodnění soud mohl přezkoumat napadené rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně uvedl důvody, pro které se s odvolací námitkou neztotožnil – žalobkyně v žádosti požadovala poskytnutí právních názorů, ačkoli v žalobě tvrdí něco jiného. Napadené rozhodnutí proto v této části nepřezkoumatelným není.

83. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalobkyně v bodech 3 a 5 žádosti nepožadovala poskytnutí právního výkladu, ale existující podklady. Žalobkyně totiž ve své žádosti výslovně uvádí, že žádá o poskytnutí:

- „3. *Zdůvodnění, proč ÚNMZ považuje e-mail Evropské komise za formální rozhodnutí*
 - o *Požadujeme právní výklad ÚNMZ, na základě kterého bylo rozhodnuto, že běžná e-mailová odpověď může mít povahu právně závazného aktu.*
 - o *Požadujeme vysvětlení, proč ÚNMZ nezpochybnil absenci digitálního podpisu a dalších náležitostí ve sdělení Evropské komise.*
- 5. *Právní zdůvodnění, na základě, kterého ÚNMZ tvrdí, že dokumenty TRIS nebyly vytvořeny s využitím veřejných prostředků*
 - o *Požadujeme vysvětlení, jak mohou být dokumenty TRIS spravovány, evidovány a přenášeny prostřednictvím infrastruktury ÚNMZ financované z veřejných prostředků, a zároveň být považovány za dokumenty mimo režim zákona č. 106/1999 Sb.“ (podtržení doplněno soudem).*

84. Žalobkyně tak skutečně nežádala o existující interní podklady, jak zjevně účelově tvrdí v žalobě, ale o názory („*právní výklad*“, „*vysvětlení*“, „*právní zdůvodnění*“), které povinný subjekt není povinen poskytovat podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Právní zdůvodnění, kterého se žalobkyně domáhá, je navíc obsaženo v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí.

85. Ani sedmý žalobní bod tak není důvodný.

K námitkám podjatosti

86. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný vypořádal její námitku systémové podjatosti formalisticky a v rozporu se zákonem. Zároveň má za to, že napadené rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí o rozkladu (čj. MPO 64440/2025) vydané nepřislušnou osobou – ředitelem odboru, nikoli ministrem. Podle žalobkyně má soud k těmto námitkám přihlédnout jako k samostatným důvodům zrušení napadeného rozhodnutí.

87. Žalobkyně svou žalobní argumentaci směřuje proti usnesení žalovaného ze dne 27. 5. 2025, čj. MPO 56138/2025, a usnesení státního tajemníka žalovaného ze dne 11. 7. 2025, čj. MPO 76664/2025. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že těmito usneseními byly vypořádány námitky podjatosti vznesené žalobkyní nikoli v nyní projednávané věci, ale v řízení o jiné její žádosti o informace ze 17. 4. 2025. Z tohoto důvodu tato usnesení ani nejsou součástí předloženého správního spisu.

88. Soud k tomu uvádí, že případnou podjatost rozhodujících osob je možné namítat jako vadu správního řízení v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé podle § 65

a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2025, čj. 21 As 136/2025-36, bod 24). Usnesení, proti nimž žalobkyně brojí se však nezabývala podjatostí osob ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí v daném řízení. Těmito usneseními byly vypořádány námitky podjatosti, které žalobkyně podala ve zcela jiném řízení. Proti rozhodnutím, v nichž se správní orgány zabývaly podjatostí rozhodujících osob v nyní projednávané věci (usnesení ze dne 9. 6. 2025, čj. MPO 59432/2025, ze dne 30. 6. 2025, čj. MPO 67107/2025 a ze dne 10. 7. 2025, čj. MPO 75641/2025), žalobkyně nic konkrétního nenamítá. Soud proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

89. Stejně tak se soud neztotožnil ani s námitkou, že nezákonnost napadeného rozhodnutí je způsobena tím, že rozhodnutí ze dne 1. 7. 2025, čj. MPO 64440/2025, o žalobkynině rozkladu vydala nepřislušná osoba. Jak již soud uvedl výše v bodě 24, žalovaný předloženými listinnými důkazy dostatečně věrohodně doložil oprávnění konkrétních osob ke konkrétním úkonům správního řízení a soud neshledal důvodné žalobkyniny pochybnosti o tom, že rozhodnutí bylo vydáno příslušnou osobou.
90. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodoval o žalobkynině „rozkladu“ proti svému rozhodnutí ze dne 7. 5. 2025, čj. MPO 50335/25/21200, kterým rozhodl o žalobkyninu odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 31. 3. 2025, čj. ÚNMZ/00708/1100/2025, tak, že toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc povinnému subjektu k dalšímu řízení. Žalovaný tak žalobkynino podání nadepsané jako „rozklad“ posoudil jako odvolání směřující proti rozhodnutí odvolacího orgánu. A jelikož se podle § 91 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, žalovaný žalobkynin „rozklad“ zamítl jako nepřipustný s odkazem na § 92 odst. 1 správního řádu.
91. Žalobkyně sice s odkazem na rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2018, čj. 2 As 50/2018-54, namítala, že přestože bylo rozhodnutí žalovaného vydáno jako rozhodnutí o odvolání, ve skutečnosti šlo o prvoinstanční rozhodnutí nadřízeného správního orgánu. Tento rozsudek NSS se však týkal situace, kdy nadřízený správní orgán rozhoduje o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. V takovém případě judikatura skutečně dospěla k závěru, že nadřízený orgán má postavení správního orgánu prvního stupně. V nyní posuzované věci je však situace jiná. Žalovaný však v nyní projednávané věci nerozhodoval o stížnosti, ale o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu. Nacházel se proto v postavení odvolacího orgánu, proti jehož rozhodnutí se nelze dále odvolat.
92. Podle soudu ale žalovaný pochybil tím, že žalobkynino podání nadepsané jako „rozklad“ posoudil jako odvolání. Žalobkynino podání totiž směřovalo proti rozhodnutí, které vydalo ministerstvo jako ústřední správní úřad. Proti rozhodnutí ústředního správního úřadu podle § 152 odst. 1 správního řádu lze podat rozklad. Žalovaný tak měl žalobkynino podání jako rozklad předat rozkladové komisi, která by ministrovi předložila návrh na rozhodnutí. Ministr by následně posoudil, zda rozklad jako nepřipustný zamítnout (§ 92 odst. 1, ve spojení § 152 odst. 5 správního řádu).
93. Žalovaný tak sice zatížil řízení vadou, ta ale neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož se totiž proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat, stejně tak nelze proti takovému rozhodnutí podat rozklad (§ 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu). I pokud by tedy o žalobkynině rozkladu rozhodoval ministr, musel by jej - stejně jako žalovaný - zamítnout pro nepřipustnost. Soud proto k této vadě řízení podle § 75 odst. 3 s. ř. s. nepřihlížel.

94. Osmý žalobní bod také není důvodný.

Závěr a náklady řízení

95. Soud dospěl k závěru, že žaloba je nepřipustná v části, v níž směřuje proti výroku III napadeného rozhodnutí. Proto ji v této části výrokem I odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
96. Ve zbývajícím rozsahu soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji výrokem II zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
97. Soud shledal, že žaloba není důvodná, tedy, že byly dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nemohl proto vyhovět žalobkynině návrhu na vydání informačního příkazu podle § 16 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.
98. Pro úplnost soud dodává, že nerozhodoval o zrušení dalších rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu, které žalobkyně navrhovala v původním žalobním petitu. V reakci na výzvu soudu totiž žalobkyně v podání ze dne 13. 2. 2026 upřesnila, že navrhuje pouze zrušení napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.
99. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem III podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2026

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu